

Arrest

nr. 239 817 van 18 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
de Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. JORDENS in opvolging van advocaat A. RECKER en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoeker, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben en op 19 september 2017 in België te zijn aangekomen, dient een verzoek om internationale bescherming in op 2 oktober 2017. Tweede verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben en op 5 november 2018 het Belgische grondgebied betreden te hebben, dient een verzoek om internationale bescherming in op 13 december 2018.

1.2. Eerste verzoeker wordt op 25 september 2018 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is

en in aanwezigheid van zijn advocaat. Tweede verzoekster wordt op 12 februari 2019 gehoord op het CGVS bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 30 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van beide verzoekers.

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker, R.S.M.A., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Venezolaans staatsburger en bent geboren op 23 juni 1980 in La Guaira in Venezuela. U heeft tot 23- à 24-jarige leeftijd in Caraballeda gewoond. Daarna heeft u 14 jaar in Macuto gewoond. U heeft in Venezuela gewerkt als metser. De laatste jaren voor uw vertrek was u zelfstandige in de bouwsector. U heeft vier kinderen, waarvan drie met uw huidige partner. U was in Venezuela militant van de Movimiento V República (MVR), de partij van Chavez. U nam deel aan manifestaties en hielp bij verkiezingen. Rond 2016 stopte u als actief lid van de MVR partij, die ondertussen zijn naam had veranderd naar de Partido Socialista Unido de Venezuela, (PSUV). U ging namelijk niet akkoord met het nieuwe beleid van president Maduro, die na de dood van president Chavez aan de macht was gekomen. In mei of juni 2017 werd u benaderd door partijmilitanten met de vraag te gaan betogen tegen de oppositie. U weigerde dit. Daarna werd u verschillende keren benaderd en bedreigd door de colectivo's. U vreest door hen om het leven te worden gebracht wanneer u zou meegaan naar een betoging. U besloot het land te verlaten. U haalt ook de slechte algemene veiligheidssituatie in Venezuela en het feit dat u er geen werk kan vinden aan als redenen waarom u niet kan terugkeren naar Venezuela. Eén van uw dochters heeft een chronische bacteriële infectie in haar oor. Uw schoonzus S. T. Y. C. verblijft al ongeveer 10 jaar in België en beschikt over de Belgische nationaliteit. U heeft Venezuela verlaten op 13 september 2017. U kwam op 19 september 2017 aan in België en diende hier op 2 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Na uw aankomst in België kwamen ook uw huidige partner S. T. B. E. en jullie gezamenlijke kinderen A. G., A. D. en G. A. naar België. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende originele documenten voor: uw paspoort, uw carnet de la partria, een brief van de PSUV, een brief van uw werkgever, een brief met uw geschreven relaas, een attest van woonst, een attest van MVR en medische documenten van uw dochter. Daarnaast legt u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming kopieën voor van de volgende documenten: uw identiteitskaart, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw dochter en nieuwsartikels.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient immers opgemerkt te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw persoonlijke problemen met colectivo's en partijmilitanten van de PSUV in Venezuela. Vooreerst dient gewezen te worden op het onwaarschijnlijke karakter van uw verklaringen.

Zo dient opgemerkt te worden dat het niet aannemelijk is dat het PSUV u een attest zou geven terwijl u met hen in conflict was omdat u weigerde deel te nemen aan manifestaties voor de partij. U dient namelijk als document een brief in van de partij PSUV, waarin wordt geattesteerd dat u zich hebt teruggetrokken uit de partij. Bovendien leggen u en uw partner inconsistente verklaringen af omtrent wie jullie zou geholpen hebben om het document op te stellen. Zo verklaart u dat u daar werd geholpen door een leidinggevende van de partij en een financieel secretaris van de partij (CGVS VZ, p.14-16). Uw

partner verklaart op de zetel van het Commissariaat-generaal dat zij daar werd geholpen door uw zus en uw oom (CGVS partner, p.21). Het is dan ook opmerkelijk dat u helemaal niets gezegd hebt over het feit dat uw zus en oom hebben geholpen bij het regelen van dit document (CGVS VZ, p.14-16). Uw partner werd op het CGVS gevraagd uit te leggen waarom jullie verklaringen niet overeenkomen omtrent het document van de partij. Als reactie verklaart uw partner vreemd genoeg dat u niet op de hoogte was van de manier waarop zij het document verkreeg (CGVS partner, p.21).

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat zowel u (CGVS VZ, p.7-8) als uw partner (CGVS partner, p.12) in Venezuela beschikten over een carnet de la patria. De carnet de la patria is, volgens informatie waarover het CGVS beschikt, een identiteitsdocument van de Venezolaanse overheid waarmee aanhangers van de Venezolaanse autoriteiten toegang kunnen krijgen tot sociale voordelen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uw partner verklaart dat zij niet officieel is uitgeschreven uit de partij en dus nog steeds lid is van de PSUV (CGVS partner, p.16). Verder verklaart u dat u na uw vertrek uit de partij in 2016 niet politiek actief bent geweest, niet voor en niet tegen de overheid. U werd daarna gevraagd of u ooit hebt deelgenomen aan betogingen tegen de regering van Maduro. Als reactie stelt u dat u niet hebt meegedaan aan betogingen van de oppositie (CGVS VZ, p.7).

De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt nog verder ondermijnd doordat u geen maatregelen hebt genomen om de veiligheid van uzelf en uw familie te garanderen. U verklaart weliswaar gedurende een periode van ongeveer 2 maanden 6 keer te zijn benaderd door de colectivo's. U werd gevraagd welke maatregelen u tijdens die twee maanden hebt genomen om uw veiligheid en de veiligheid van uw familie te garanderen. Als reactie stelt u dat u enkele dagen bij uw moeder bent gaan wonen, waarna u bent teruggekeerd naar huis. U voegt toe dat u daarna door de colectivo's werd benaderd op het ogenblik dat u voor uw huis een job aan het uitvoeren was (CGVS VZ, p.11). U werd daarna gewezen op het feit dat u na de eerste keer dat u benaderd werd beseft dat u gevaar loopt en mettertijd beslist om het land te verlaten. U werd gevraagd waarom u dan geen maatregelen nam, in de periode dat u in het land verbleef en risico liep, om uw veiligheid te garanderen. Als reactie stelt u dat u niet over de middelen beschikte om het land zomaar te verlaten. U voegt toe dat u het land verliet wanneer uw schoonzus het geld verzamelde. Dat u niet over de nodige financiële middelen beschikte om het land meteen te verlaten, verklaart echter niet waarom u bijna geen maatregelen nam om uw veiligheid te garanderen in de periode dat u nog in het land verbleef (CGVS VZ, p.12).

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u verklaart geen problemen te hebben gehad in de periode tussen het moment dat u de partij verliet in 2015-2016 en mei of juni 2017. Zo werd u erop gewezen dat u verklaart dat u denkt de partij te hebben verlaten in 2015 (of 2016). U werd erop gewezen dat uw problemen plaatsvonden in het jaar 2017. U werd geconfronteerd met het feit dat u geen problemen had met de militanten die u als verrader zagen in de twee jaar daartussen. Als reactie stelt u dat dit kwam doordat de veiligheidssituatie in Venezuela in 2017 ervoor zorgde dat op dat moment die ernstige vervolgingen begonnen. Het feit dat u helemaal geen problemen had in de periode tussen 2015-2016 en 2017 blijft echter opmerkelijk (CGVS VZ, p.9; p.13). Ten slotte dient opgemerkt te worden dat zowel u als uw vrouw op legale wijze en probleemloos Venezuela hebben verlaten per vliegtuig met jullie eigen paspoort (Verklaring DVZ VZ, vraag 31) (Verklaring DVZ partner, vraag 31). Dit ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van het feit dat jullie in het vizier waren gekomen van de Venezolaanse regeringspartij. **Ten tweede dient opgemerkt te worden dat er belangrijke tegenstrijdigheden zijn tussen zowel uw opeenvolgende verklaringen als tussen de verklaringen van u en uw partner.**

Zo geeft u op de DVZ naast socio-economische en medische motieven enkel de algemene veiligheidssituatie met de colectivo's als motief voor uw vlucht uit Venezuela op (Vragenlijst DVZ VZ, vraag 4 en 5). Wanneer u wordt gevraagd of u op persoonlijk vlak in aanraking kwam met colectivo's antwoordt u dat dit niet het geval was. U voegt toe dat u wel vreesde dat dit zou gebeuren. U vertelt dat u wel een buurman kent die persoonlijk aangevallen werd door de colectivo's omdat hij had deelgenomen aan een manifestatie tegen de regering. Wanneer u later wordt gevraagd of u iets toe te voegen hebt, antwoordt u dat u niets toe te voegen hebt aan uw eerdere verklaringen (Vragenlijst DVZ VZ, vraag 4 en 5). Op het Commissariaat-generaal verklaart u plots verschillende malen benaderd en bedreigd geweest te zijn door de colectivo's (CGVS VZ, p.8-9). U werd dan ook op het Commissariaat-generaal geconfronteerd met het feit dat u een heel ander verhaal vertelt dan op de DVZ. Als reactie hierop stelt u dat u zich niet goed had voorbereid voor het interview op de DVZ, in tegenstelling tot voor uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Daarnaast verklaart u dat u zenuwachtig was tijdens het interview op de DVZ (CGVS VZ, p.18). Nochtans werd het verslag van uw verklaringen u voorgelezen op de DVZ en hebt u deze ondertekend voor akkoord (Vragenlijst DVZ VZ, vraag 1-8).

Daarnaast zijn er belangrijke tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en uw partner omtrent de plaatsen waar u werd benaderd door de colectivo's. Zo verklaart u zelf dat u in totaal vijf keer door hen werd benaderd in Caracas en één keer in de buurt waar u woonde (CGVS VZ, p.9). Wanneer uw partner wordt gevraagd hoeveel keer u in totaal werd benaderd schetst zij een ander verhaal. Zo verklaart zij dat u in totaal 6 à 7 keer werd benaderd, waarvan 4 keer bij jullie thuis (CGVS Partner, p.17). Uw partner werd op het Commissariaat-generaal met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd. Ze werd gewezen op het feit dat zij verklaarde dat u vier keer thuis werd benaderd, één maal in Caracas en één maal in Macuto. Ze werd ermee geconfronteerd dat u enkele maanden voordien had verklaard dat u vijf keer in Caracas werd benaderd en één keer dicht bij waar jullie woonden. Uw partner werd gevraagd waarom dit niet overeen komt. Als reactie stelde ze dat zij enkel kan vertellen wat zij weet. Zij stelde dat zij niet op de hoogte was van de andere keren dat u werd benaderd op het werk. Zij voegde toe dat u ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS heel angstig en nerveus was (CGVS partner, p.18).

Verder leggen u en uw partner tegenstrijdige verklaringen af over wanneer u een eerste keer werd benaderd door de colectivo's. Zo verklaart u dat u door hen een eerste keer werd benaderd in mei of juni 2017 (CGVS VZ, p.9). Uw partner verklaart dat de benaderingen begonnen eind 2016 of begin 2017 en dat de laatste benadering tussen juni en juli 2017 plaats vond. Ze geeft aan zich het niet goed te herinneren (CGVS partner, p.19). Voorts stelt u dat er ongeveer 2 maanden zat tussen de eerste keer dat u werd benaderd door de colectivo's en de laatste keer dat u door hen werd benaderd (CGVS VZ, p.11). Uw partner verklaart dat de benaderingen zijn begonnen eind 2016 of begin 2017 en dat de laatste keer tussen juni en juli 2017 was. Volgens uw partner vonden de benaderingen plaats gedurende een tijdspanne van ongeveer 6 maanden, en dus geen 2 maanden zoals u verklaart (CGVS partner, p.19) (CGVS VZ, p.11).

Voorts dient opgemerkt te worden dat het opmerkelijk is dat uw partner op het CGVS verklaart dat zij dreigde gerekruteerd te worden door een gewapende militie, terwijl u daar enkele maanden voordien helemaal niets over had verklaard op het Commissariaat-generaal (CGVS partner, p.15; CGVS VZ, p.1-20). Logischerwijze had u dit toch minstens moeten vermelden.

Daarenboven zijn uw verklaringen omtrent de periode waarin u de partij van Maduro hebt verlaten inconsistent met wat in het document van de PSUV staat. Zo verklaart u zelf te denken dat u de partij verliet in 2015 à 2016 (CGVS VZ, p.9). In het document van de PSUV staat dat u de partij hebt verlaten eind 2016 à begin 2017. U werd hier dan ook mee geconfronteerd. Als reactie verklaart u vaagweg dat u wist dat het één van die twee jaren was, maar dat u zich ergens hebt vergist (CGVS VZ, p.16).

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw relaas, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de **subsidiaire beschermingsstatus** toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. X).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u geen werk kan vinden in Venezuela en dat u in België hoopt een betere toekomst op te bouwen. U stelt dat u in België ook hoopt te kunnen verder studeren. Omtrent uw socio-economische situatie in Venezuela dienen echter de volgende opmerkingen te worden gemaakt. Zo dient vooreerst opgemerkt te worden dat u en uw partner in een appartement woonden dat eigendom was van de moeder van uw partner, waardoor jullie er geen huur moesten betalen (CGVS VZ, p.5). Daarnaast verklaart u nooit problemen te hebben gekregen met schuldeisers of banken. U verklaart zelfs nooit leningen bij banken te zijn aangegaan (CGVS VZ, p.6). Verder verklaart u dat de

moeder van uw partner, die een eigen winkel heeft, uw partner ondersteunt (CGVS VZ, p.6). Voorts dient opgemerkt te worden dat zowel u (CGVS VZ, p.7-8) als uw partner (CGVS partner, p.12) in Venezuela beschikten over een carnet de la patria. De carnet de la patria is, volgens informatie waarover het CGVS beschikt, een identiteitsdocument van de Venezolaanse overheid waarmee aanhangers van de Venezolaanse autoriteiten toegang kunnen krijgen tot sociale voordelen. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door u voorgelegde algemene informatie wijzigd immers niets aan de beoordeling van de veiligheidssituatie.

In de mate dat u en uw partner verwijzen naar de **medische problemen** van uw dochter Aisha – een chronische bacteriële infectie in het oor en hypotonie – en aanvoeren dat jullie in Venezuela geen toegang zullen hebben tot adequate medische zorg en medicatie, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet (CGVS VZ, p.9) (CGVS partner, p.7, 9 & 10) (Vragenlijst DVZ, vraag 4 en 5).

De informatie waarop deze beslissing werd gebaseerd werd toegevoegd aan het administratief dossier.

De door u neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande appreciatie. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, uw adres in Venezuela en uw reisroute, zoals aangetoond d.m.v. uw paspoort, identiteitskaart, carnet de la patria, geboorteakte en residentieattest, wordt niet getwijfeld. Ook de geboorteakte van uw dochter en de medische documenten van uw dochter bevatten informatie die niet in twijfel worden getrokken. In verband met de nieuwsartikels die u voorlegt

dient opgemerkt te worden dat het Commissariaatgeneraal beschikt over informatie omtrent de algemene situatie in Venezuela (zie hierboven). Het document van de PSUV werd hierboven reeds besproken. De door uzelf neergeschreven vluchtmotieven werden hierboven reeds besproken. Het document van MVR toont aan dat u in 1998 steun hebt verleend aan de MVR, de partij van Chavez. Deze informatie wordt niet in twijfel getrokken. In de brief van uw werkgever verklaart uw werkgever op eer dat u bij hem heeft gewerkt en dat u nadien problemen kreeg met de colectivo's. Uw werkgever voegt toe dat u geen aangifte deed na uw problemen met de colectivo's uit angst aangevallen te worden zoals dat in andere steden of de hoofdstad was gebeurd. Gezien het gesolliciteerde karakter van deze brief geschreven door uw werkgever dient opgemerkt te worden dat deze brief op zich onvoldoende bewijskrachtig is om bovenstaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster, S. T. B. E., luidt als volgt:

"Feitenrelaas

U bent geboren op 9 september 1981 in Caracas in Venezuela en bent Venezolaans staatsburger. U heeft in Venezuela van geboorte tot vertrek in de provincie Vargas in de deelgemeente Macuto gewoond. U leeft in Venezuela samen met M. A. R. S.. U hebt samen met hem drie kinderen. U werkte na uw studies anderhalf jaar voor de politie. Na de moord op een oom door criminelen in 2003 stopte u met uw werkzaamheden voor de politie. In Venezuela werkte u daarnaast als uitbater in de kledijwinkel die uw familie uitbaatte. U was net zoals uw man actief voor de regeringspartij Partido Socialista Unido de Venezuela (PSUV). U nam voor de partij deel aan sociale activiteiten voor de gemeenschap. In 2016 stopte u met uw activiteiten voor de partij, omdat u niet akkoord ging met het gevoerde beleid. Aangezien u en uw partner niet meer actief waren raakten jullie uit de gunst van de partij. Jullie werden verschillende keren benaderd en bedreigd door de colectivo's. Uw partner vreest door hen om het leven te worden gebracht als hij zou meegaan naar een betoging. Uw partner kwam op 19 september 2017 naar België, waar hij op 2 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. U werd nadien nog 5 à 6 keer benaderd door de colectivo's. U dreigde bovendien in augustus of september 2018 gerekruteerd te worden door de Bolivariaanse militie. U haalt voorts de slechte algemene veiligheidssituatie en de slechte socio-economische situatie aan als redenen waarom u niet kan terugkeren naar Venezuela. Eén van uw dochters, A. G., heeft een chronische bacteriële infectie in haar oor. In Venezuela heeft zij onvoldoende toegang tot gezondheidszorg en medicatie. U voegt toe dat uw kinderen geen toegang zullen hebben tot onderwijs in Venezuela. Uw zus S. T. Y. C. verblijft al 10 jaar in België en beschikt over de Belgische nationaliteit. U reisde samen met uw kinderen A. G., A. D. en G. A. naar België. U kwam op 5 november 2018 aan in België. U diende hier op 13 december 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende originele documenten voor: uw internationaal paspoort, de internationale paspoorten van uw kinderen, uw Venezolaanse identiteitskaart, de Venezolaanse identiteitskaart van uw dochter A. D., uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw kinderen, medische documenten van uw dochter A. G. en schooldocumenten. Daarnaast legt u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming kopieën voor van de volgende documenten: uw middelbaar diploma, uw ontslagbrief van uw werk voor de politie en nieuwsartikels.

A. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek tot internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door uw partner R. S. M. A. (O.V.: X) ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich dus op. De beslissing van uw partner luidt als volgt:

"Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient immers opgemerkt te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw persoonlijke problemen met colectivo's en partijmilitanten van de PSUV in Venezuela.

Vooreerst dient gewezen te worden op het onwaarschijnlijke karakter van uw verklaringen.

Zo dient opgemerkt te worden dat het niet aannemelijk is dat het PSUV u een attest zou geven terwijl u met hen in conflict was omdat u weigerde deel te nemen aan manifestaties voor de partij. U dient namelijk als document een brief in van de partij PSUV, waarin wordt geattesteerd dat u zich hebt teruggetrokken uit de partij. Bovendien leggen u en uw partner inconsistente verklaringen af omtrent wie jullie zou geholpen hebben om het document op te stellen. Zo verklaart u dat u daar werd geholpen door een leidinggevende van de partij en een financieel secretaris van de partij (CGVS VZ, p.14-16). Uw partner verklaart op de zetel van het Commissariaat-generaal dat zij daar werd geholpen door uw zus en uw oom (CGVS partner, p.21). Het is dan ook opmerkelijk dat u helemaal niets gezegd hebt over het feit dat uw zus en oom hebben geholpen bij het regelen van dit document (CGVS VZ, p.14-16). Uw partner werd op het CGVS gevraagd uit te leggen waarom jullie verklaringen niet overeenkomen omtrent het document van de partij. Als reactie verklaart uw partner vreemd genoeg dat u niet op de hoogte was van de manier waarop zij het document verkreeg (CGVS partner, p.21).

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat zowel u (CGVS VZ, p.7-8) als uw partner (CGVS partner, p.12) in Venezuela beschikten over een carnet de la patria. De carnet de la patria is, volgens informatie waarover het CGVS beschikt, een identiteitsdocument van de Venezolaanse overheid waarmee aanhangers van de Venezolaanse autoriteiten toegang kunnen krijgen tot sociale voordelen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uw partner verklaart dat zij niet officieel is uitgeschreven uit de partij en dus nog steeds lid is van de PSUV (CGVS partner, p.16). Verder verklaart u dat u na uw vertrek uit de partij in 2016 niet politiek actief bent geweest, niet voor en niet tegen de overheid. U werd daarna gevraagd of u ooit hebt deelgenomen aan betogingen tegen de regering van Maduro. Als reactie stelt u dat u niet hebt meegedaan aan betogingen van de oppositie (CGVS VZ, p.7).

De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt nog verder ondermijnd doordat u geen maatregelen hebt genomen om de veiligheid van uzelf en uw familie te garanderen. U verklaart weliswaar gedurende een periode van ongeveer 2 maanden 6 keer te zijn benaderd door de colectivo's. U werd gevraagd welke maatregelen u tijdens die twee maanden hebt genomen om uw veiligheid en de veiligheid van uw familie te garanderen. Als reactie stelt u dat u enkele dagen bij uw moeder bent gaan wonen, waarna u bent teruggekeerd naar huis. U voegt toe dat u daarna door de colectivo's werd benaderd op het ogenblik dat u voor uw huis een job aan het uitvoeren was (CGVS VZ, p.11). U werd daarna gewezen op het feit dat u na de eerste keer dat u benaderd werd beseft dat u gevaar loopt en mettertijd beslist om het land te verlaten. U werd gevraagd waarom u dan geen maatregelen nam, in de periode dat u in het land verbleef en risico liep, om uw veiligheid te garanderen. Als reactie stelt u dat u niet over de middelen beschikte om het land zomaar te verlaten. U voegt toe dat u het land verliet wanneer uw schoonzus het geld verzamelde. Dat u niet over de nodige financiële middelen beschikte om het land meteen te verlaten, verklaart echter niet waarom u bijna geen maatregelen nam om uw veiligheid te garanderen in de periode dat u nog in het land verbleef (CGVS VZ, p.12).

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u verklaart geen problemen te hebben gehad in de periode tussen het moment dat u de partij verliet in 2015-2016 en mei of juni 2017. Zo werd u erop gewezen dat u verklaart dat u denkt de partij te hebben verlaten in 2015 (of 2016). U werd erop gewezen dat uw problemen plaatsvonden in het jaar 2017. U werd geconfronteerd met het feit dat u geen problemen had met de militanten die u als verrader zagen in de twee jaar daartussen. Als reactie stelt u dat dit kwam doordat de veiligheidssituatie in Venezuela in 2017 ervoor zorgde dat op dat moment die ernstige vervolgingen begonnen. Het feit dat u helemaal geen problemen had in de periode tussen 2015-2016 en 2017 blijft echter opmerkelijk (CGVS VZ, p.9; p.13). Ten slotte dient opgemerkt te worden dat zowel u als uw vrouw op legale wijze en probleemloos Venezuela hebben verlaten per vliegtuig met jullie eigen paspoort (Verklaring DVZ VZ, vraag 31) (Verklaring DVZ partner, vraag 31). Dit ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van het feit dat jullie in het vizier waren gekomen van de Venezolaanse regeringspartij. **Ten tweede dient opgemerkt te worden dat er belangrijke tegenstrijdigheden zijn tussen zowel uw opeenvolgende verklaringen als tussen de verklaringen van u en uw partner.**

Zo geeft u op de DVZ naast socio-economische en medische motieven enkel de algemene veiligheidssituatie met de colectivo's als motief voor uw vlucht uit Venezuela op (Vragenlijst DVZ VZ, vraag 4 en 5). Wanneer u wordt gevraagd of u op persoonlijk vlak in aanraking kwam met colectivo's antwoordt u dat dit niet het geval was. U voegt toe dat u wel vreesde dat dit zou gebeuren. U vertelt dat u wel een buurman kent die persoonlijk aangevallen werd door de colectivo's omdat hij had deelgenomen aan een manifestatie tegen de regering. Wanneer u later wordt gevraagd of u iets toe te voegen hebt, antwoordt u dat u niets toe te voegen hebt aan uw eerdere verklaringen (Vragenlijst DVZ VZ, vraag 4 en 5). Op het Commissariaat-generaal verklaart u plots verschillende malen benaderd en bedreigd geweest te zijn door de colectivo's (CGVS VZ, p.8-9). U werd dan ook op het Commissariaat-generaal geconfronteerd met het feit dat u een heel ander verhaal vertelt dan op de DVZ. Als reactie hierop stelt u dat u zich niet goed had voorbereid voor het interview op de DVZ, in tegenstelling tot voor uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Daarnaast verklaart u dat u zenuwachtig was tijdens het interview op de DVZ (CGVS VZ, p.18). Nochtans werd het verslag van uw verklaringen u voorgelezen op de DVZ en hebt u deze ondertekend voor akkoord (Vragenlijst DVZ VZ, vraag 1-8).

Daarnaast zijn er belangrijke tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en uw partner omtrent de plaatsen waar u werd benaderd door de colectivo's. Zo verklaart u zelf dat u in totaal vijf keer door hen werd benaderd in Caracas en één keer in de buurt waar u woonde (CGVS VZ, p.9). Wanneer uw partner wordt gevraagd hoeveel keer u in totaal werd benaderd schetst zij een ander verhaal. Zo verklaart zij dat u in totaal 6 à 7 keer werd benaderd, waarvan 4 keer bij jullie thuis (CGVS Partner, p.17). Uw partner werd op het Commissariaat-generaal met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd. Ze werd gewezen op het feit dat zij verklaarde dat u vier keer thuis werd benaderd, één maal in Caracas en één maal in Macuto. Ze werd ermee geconfronteerd dat u enkele maanden voordien had verklaard dat u vijf keer in Caracas werd benaderd en één keer dicht bij waar jullie woonden. Uw partner werd gevraagd waarom dit niet overeen komt. Als reactie stelde ze dat zij enkel kan vertellen wat zij weet. Zij stelde dat zij niet op de hoogte was van de andere keren dat u werd benaderd op het werk. Zij voegde toe dat u ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS heel angstig en nerveus was (CGVS partner, p.18).

Verder leggen u en uw partner tegenstrijdige verklaringen af over wanneer u een eerste keer werd benaderd door de colectivo's. Zo verklaart u dat u door hen een eerste keer werd benaderd in mei of juni 2017 (CGVS VZ, p.9). Uw partner verklaart dat de benaderingen begonnen eind 2016 of begin 2017 en dat de laatste benadering tussen juni en juli 2017 plaats vond. Ze geeft aan zich het niet goed te herinneren (CGVS partner, p.19). Voorts stelt u dat er ongeveer 2 maanden zat tussen de eerste keer dat u werd benaderd door de colectivo's en de laatste keer dat u door hen werd benaderd (CGVS VZ, p.11). Uw partner verklaart dat de benaderingen zijn begonnen eind 2016 of begin 2017 en dat de laatste keer tussen juni en juli 2017 was. Volgens uw partner vonden de benaderingen plaats gedurende een tijdspanne van ongeveer 6 maanden, en dus geen 2 maanden zoals u verklaart (CGVS partner, p.19) (CGVS VZ, p.11).

Voorts dient opgemerkt te worden dat het opmerkelijk is dat uw partner op het CGVS verklaart dat zij dreigde gerekruteerd te worden door een gewapende militie, terwijl u daar enkele maanden voordien helemaal niets over had verklaard op het Commissariaat-generaal (CGVS partner, p.15; CGVS VZ, p.1-20). Logischerwijze had u dit toch minstens moeten vermelden.

Daarenboven zijn uw verklaringen omtrent de periode waarin u de partij van Maduro hebt verlaten inconsistent met wat in het document van de PSUV staat. Zo verklaart u zelf te denken dat u de partij verliet in 2015 à 2016 (CGVS VZ, p.9). In het document van de PSUV staat dat u de partij hebt verlaten eind 2016 à begin 2017. U werd hier dan ook mee geconfronteerd. Als reactie verklaart u vaagweg dat u wist dat het één van die twee jaren was, maar dat u zich ergens hebt vergist (CGVS VZ, p.16).

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw relaas, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de **subsidiaire beschermingsstatus** toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. X).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden

geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, .S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u geen werk kan vinden in Venezuela en dat u in België hoopt een betere toekomst op te bouwen. U stelt dat u in België ook hoopt te kunnen verder studeren. Omtrent uw socio-economische situatie in Venezuela dienen echter de volgende opmerkingen te worden gemaakt. Zo dient vooreerst opgemerkt te worden dat u en uw partner in een appartement woonden dat eigendom was van de moeder van uw partner, waardoor jullie er geen huur moesten betalen (CGVS VZ, p.5). Daarnaast verklaart u nooit problemen te hebben gekregen met schuldeisers of banken. U verklaart zelfs nooit leningen bij banken te zijn aangegaan (CGVS VZ, p.6). Verder verklaart u dat de moeder van uw partner, die een eigen winkel heeft, uw partner ondersteunt (CGVS VZ, p.6). Voorts dient opgemerkt te worden dat zowel u (CGVS VZ, p.7-8) als uw partner (CGVS partner, p.12) in Venezuela beschikten over een carnet de la patria. De carnet de la patria is, volgens informatie waarover het CGVS beschikt, een identiteitsdocument van de Venezolaanse overheid waarmee aanhangers van de Venezolaanse autoriteiten toegang kunnen krijgen tot sociale voordelen. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit

de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door u voorgelegde algemene informatie wijzigt immers niets aan de beoordeling van de veiligheidssituatie.

In de mate dat u en uw partner verwijzen naar de **medische problemen** van uw dochter Aisha – een chronische bacteriële infectie in het oor en hypotonie – en aanvoeren dat jullie in Venezuela geen toegang zullen hebben tot adequate medische zorg en medicatie, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet (CGVS VZ, p.9) (CGVS partner, p.7, 9 & 10) (Vragenlijst DVZ, vraag 4 en 5).

De informatie waarop deze beslissing werd gebaseerd werd toegevoegd aan het administratief dossier.

De door u neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande appreciatie. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, uw adres in Venezuela en uw reisroute, zoals aangetoond d.m.v. uw paspoort, identiteitskaart, carnet de la patria, geboorteakte en residentieattest, wordt niet getwijfeld. Ook de geboorteakte van uw dochter en de medische documenten van uw dochter bevatten informatie die niet in twijfel worden getrokken. In verband met de nieuwsartikels die u voorlegt dient opgemerkt te worden dat het Commissariaatgeneraal beschikt over informatie omtrent de algemene situatie in Venezuela (zie hierboven). Het document van de PSUV werd hierboven reeds besproken. De door uzelf neergeschreven vluchtmotieven werden hierboven reeds besproken. Het document van MVR toont aan dat u in 1998 steun hebt verleend aan de MVR, de partij van Chavez. Deze informatie wordt niet in twijfel getrokken. In de brief van uw werkgever verklaart uw werkgever op eer dat u bij hem heeft gewerkt en dat u nadien problemen kreeg met de colectivo's. Uw werkgever voegt toe dat u geen aangifte deed na uw problemen met de colectivo's uit angst aangevallen te worden zoals dat in andere steden of de hoofdstad was gebeurd. Gezien het gesolliciteerde karakter van deze brief geschreven door uw werkgever dient opgemerkt te worden dat deze brief op zich onvoldoende bewijskrachtig is om bovenstaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen."

B. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A § 2 van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van vluchtelingen, artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM").

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus stellen verzoekers dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben in geval van terugkeer naar hun land van herkomst omdat verzoeker geweigerd heeft om de

partij waarvan hij lid was (PSUV) verder te steunen door deel te nemen aan betogingen en dat hun vrees voor vervolging verband houdt met artikel 48/3 § 4, e) van de Vreemdelingenwet. Zij argumenteren dat door te weigeren om de partij verder te steunen verzoeker beschouwd wordt als een verrader en dat verraders op dezelfde manier worden behandeld zoals leden van de oppositie door de colectivos en de regering. Zij stellen dat door de in het verzoekschrift vermelde objectieve bronnen wordt aangetoond dat de regering elke vorm van oppositie onderdrukt en dat de onveiligheid een nieuwe drempel heeft bereikt.

Zij stellen verder dat op "04/07/2019) hebben de Verenigde Naties opnieuw een verslag gepubliceerd waarin te lezen is dat de Venezolaanse regering een strategie voert "aimed at neutralizing, repressing and criminalizing political opponents and people critical of the Government." A series of laws, policies and practices has restricted the democratic space, dismantled institutional checks and balances, and allowed patterns of grave violations. The report also highlights the impact of the deepening economic crisis that has left people without the means to fulfil their fundamental rights to food and health, among others." (zie in bijlage UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations, <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=24788&LangID=E>)".

Met betrekking tot de gewelddadige repressie van elke vorm van oppositie stellen verzoekers dat leden van de oppositie, zowel als gewone betogers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden gedetineerd en dat verschillende rapporten systematisch buitensporig geweld van de politie tegen burgers melden. Zij stellen, met verwijzing naar de COI Focus van april 2019 (p. 14) en Amnesty International, "Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro", van 20 februari 2019, dat sinds 2014 meer dan 12.400 mensen werden gearresteerd wegens deelname aan manifestaties en dat buitengerechterlijke executies, intimidatie en het willekeurige en disproportionele gebruik van geweld tegen gewone betogers en burgers gewoon geworden zijn in Venezuela. Zij stellen dat verschillende betrouwbare bronnen melden dat "mensen vermoed van verzet, of van samenzwering tegen de regering gefolterd worden zowel als hun familie leden" (met verwijzing naar Human Rights Watch, "Venezuela: Suspected Plotters Tortured – Military Officers, Family Members Detained and Abused" van 9 januari 2019). Verder verwijzen zij naar pagina's 21, 23 en 24 van de "COI Focus Vénézuëla – Situation sécuritaire" van 20 april 2018 om aan te tonen dat de repressie van de regering tegen zelfs vermoedelijke leden van de oppositie, of gewone betogers en mensen die hun "onenigheid met de beleid van de regering openlijk aantonen erger geworden is" en dat ook mensenrechtenverdedigers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden gedetineerd en mishandeld. Verder betogen zij dat sinds 2017 burgers "niet langer door gewone rechterlijke systeem [worden] beoordeeld, maar door militaire rechtbanken". Met betrekking tot de onveiligheid wijzen verzoekers er op dat Venezuela het gewelddadigste land ter wereld geworden is en dat de recente "COI Focus (Venezuela – Situation sécuritaire)" van april 2019 bevestigt dat dit nog steeds het geval is. Zij citeren een aantal paragrafen uit de COI Focus van april 2018 waaruit blijkt dat afpersing, moorden en kidnappings gewoon zijn geworden en dat verschillende gewapende benden geweld plegen in absolute straffeloosheid. Voorts zijn er "colectivos" die als "véritable groupe paramilitaire du Vénézuëla" worden beschreven (COI Focus, p. 17) en blijkt uit de COI Focus van april 2019 (p. 9) dat zij gesteund zijn door de regering en dat, hoewel zij in het begin werden gecontroleerd door de regering, de regering geen controle meer heeft over hun activiteiten (met verwijzing naar New-York Times, "Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular Président", April 22, 2017). Zij stellen verder dat "Zoals boven vermeld worden zowel gewone betogers als leden van de oppositie en mensenrechtenverdedigers willekeurig gearresteerd, en in mensonterende omstandigheden detineerd en mishandeld (Coi Focus 2018 P.24)".

Met betrekking tot de recente politieke veranderingen en erge spanningen wijzen verzoekers er op dat uit recente bronnen blijkt dat een militaire interventie in Venezuela van de Verenigde Staten mogelijk is en dat "de politieke situatie zeer gespannen is en absoluut onvoorspelbaar". Zij wijzen er verder op dat de regering van Nicola Maduro ordetroepen heeft ingezet bij de grens met Colombia en Brazilië "om te voorkomen dat de humanitaire levering gebracht door de Amerikaanse militairen naar Venezuela gebracht wordt" (met verwijzing naar The Guardian, "US aid for Venezuela arrives in Colombia but delivery uncertain" van 17 februari 2019); dat volgens de verklaringen van de Secretary of State van de Verenigde Staten Mike Pompeo "zijn de dagen van Nicolas Maduro geteld", wat de mogelijkheid van een "militaire interventie van de USA opnieuw aanduidt" (met verwijzing naar BBC News, "Venezuela crisis: President Maduro's days numbered" – Mike Pompeo" van 24 februari 2019) en dat Rusland op 25 maart 2019 meerdere militaire vliegtuigen met troepen en uitrusting naar Caracas heeft gestuurd waardoor het "risico op een militaire confrontatie dus [blijft] bestaan".

Met betrekking tot de erbarmelijke socio-economische situatie voeren verzoekers aan dat de situatie de laatste maanden verslechterd is en door de COI Focus van 2018 als een complexe en urgente humanitaire situatie met een alarmerend aantal doden wordt gekarakteriseerd. Het verzoekschrift citeert een aantal rapporten die volgens verzoekers duidelijk aangeven dat *“de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting ontbreekt”*. Verzoekers wijzen hieromtrent onder meer op het feit dat *“over 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed [is]”* (met verwijzing naar *“COI Focus Vénézuëla - Situation sécuritaire”* van 20 april 2018, p. 34); dat *“bijna 90% van de Venezolaanse bevolking onder de armoegrens [leeft]”* (met verwijzing naar The New Yorker, *“Venezuela’s Food Crisis Reaches a Breaking Point”* van 22 februari 2019); dat er herhaaldelijk langdurige stroomtekorten zijn (met erge gevolgen op ziekenhuizen en basis diensten) waardoor ook de toegang tot water sterk beperkt wordt (met verwijzing naar BBC News, *“Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom”* van 9 maart 2019) en dat *“de publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer niet meer [werken]”* (met verwijzing naar COI Focus, p. 45). Verder stellen verzoekers dat *“vrouwen en kinderen bijzonder hard getroffen [worden] door ondervoeding”* en dat schoolbezoek van kinderen vermindert wegens de moeilijke situatie (met verwijzing naar The Washington Post, *“Childhood disrupted: Venezuela is in danger of losing a generation”* van 28 mei 2019) en verwijzen naar de COI Focus van 2018 met betrekking tot *“het gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel, en over het verschijnen van eerder uitgeroeide ziekten”* (COI Focus, p. 40-41). Zij stellen verder dat *“Dit wordt door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela bevestigd: ‘Millions of people are suffering a lack of food and essential medicines, a shortage of goods including those for personal hygiene, power cuts, and dire housing and living conditions. Conditions are worsening by the day putting many lives at risk... Venezuelans are suffering multiple breaches of their human rights,’ the experts said. ‘Many people are suffering from lack of food and malnutrition, while the health situation has reached unbearable levels, especially for patients with chronic and terminal diseases such as diabetes, kidney disease and cancer. ‘Health centres continue to report serious shortages of medicines, basic equipment and medical supplies causing many preventable deaths.’”* (zie in bijlage UNHCR, *Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn*, 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>). Dit situatie duurt voort. De VN meldde in de recent verslag van 04/07/2019 betreffend de toegang tot medisch zorg dat: *“The health situation in the country is dire, with hospitals lacking staff, supplies, medicines and electricity to keep vital machinery running. The report cites the 2019 National Hospital Survey, which found that between November 2018 and February 2019, 1.557 people died because of lack of supplies in hospitals”*. De regering weigert bovendien om humanitaire leveringen met medicijnen in het land te laten. (zie in bijlage The Guardian, *US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain*, 17/02/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/us-aid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain> en BBC News, *Venezuela crisis: President Maduro’s ‘days numbered’* - Mike Pompeo, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>). Zij benadrukken in dit verband dat hun dochter lijdt aan een *“bilaterale chronische otomastoiditis en moet voortdurend medicatie nemen zodat de ziekte niet verslechtert. De ziekte kan door een verslechtering de hersenen aangrijpen. Ze kon in Venezuela alleen onregelmatig aan medicijnen raken”*.

Ook toegang tot huisvesting is onvoldoende. Het verslag meldt dat vele families van hun huis op straat gezet worden, zowel als herhaaldelijke en lange stroomuitval (p.39)” en citeren vervolgens p. 39.

Zij besluiten dit onderdeel door te stellen dat de *“verslagen hierboven geven duidelijk aan dat, in tegendeel tot wat de Commissaris Generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen en elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg, en huisvesting ontbreekt. In geval van terugkeer naar Venezuela, zou verzoeker dus aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden lijden, wat met een schending van artikel 3 van EVRM overeenstemt. Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen, en wegens de actuele onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela”*.

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus verwijzen verzoekers naar artikelen 2 en 3 van het EVRM en stellen dat de commissaris-generaal moet nagaan of het terugkeren van verzoekende partijen naar hun land van herkomst ten gevolge van een weigering van internationale bescherming geen risico doet lopen in hoofd van de asielzoeker tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten en dat ook de erbarmelijke socio-economische en veiligheidssituatie in Venezuela geanalyseerd moeten worden.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest").

Verzoekers menen dat de grieven van de commissaris-generaal op basis van de welke hij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Verzoekers zijn van mening dat "de commissaris-generaal zijn onderzoekspllicht niet op draagkrachtige wijze uitgevoerd heeft". Zij ontwikkelen het middel als volgt:

"2.1- Betreffende de brief van de PSUV

Verwerende partij meent dat het niet aannemelijk is dat verzoeker een brief waarin geattesteerd is dat hij zich terug getrokken heeft zou krijgen van de PSUV, terwijl hij in conflict met hen was omdat hij weigerde deel te nemen aan betogingen voor de regering. Verzoeker heeft uitgelegd dat ze het verkrijgen van dit document regelde, waarvoor ze uren wachten moest, de zus van verzoeker, wie zelfs in de partij zit, zou dit brief in het begin niet opstellen of ondertekenen uit angst, maar toen verzoekster geïnsisteerd heeft, heeft de zus haar uiteindelijk geholpen. De zus heeft verzoekster ook beloven laten dat ze het document aan niemand in Venezuela tonen zou. Verzoekster stuurt ook in bijlage een getuigenis van haar schoonzus (met een kopie van haar identiteitskaart) waarin ze bevestigt dat ze het attest voor verzoekster. Het wordt ook aan verzoeker verweten dat hij uitgelegd heeft dat hij door leidinggevende binnen de partij geholpen werd om dit attest te krijgen, terwijl verzoekster verklaart heeft dat haar schoonzus en de oom van verzoeker haar geholpen hebben. Verzoekster bevestigt haar verklaring volgens de welk haar niet op de hoogte was van de manier waarop ze dit document verkrijgen kon.

2.2- Betreffend het feit dat verzoekers over een carnet de la patria beschikken

De CGVS beperkt zich tot het opmerken dat verzoekers een carnet de la patria hebben, zonder meer uit te leggen hoe dit een teken is dat de verklaringen van verzoeker niet aannemelijk zijn. Verzoeker heeft uitgelegd dat dit document nodig is om aan voedsel pakketten te raken, hoewel ze dus niet meer de PSUV ondersteunden, hadden ze het carnet nodig. Ook het feit dat verzoekster niet teruggetrokken is van de PSUV betekent geenszins dat ze de partij nog ondersteunt. Aangezien de problemen die haar echtgenoot kende, wou verzoekster niet ook zelfs officieel terugtrekken. Ze steunden de partij niet meer, hoewel ze nog officieel lid was.

2.2- Betreffend de maatregelen voor de veiligheid van de familie van verzoeker

Verwerende partij verwijt aan de CGVS dat hij geen maatregelen nam om zijn familie tegen de colectivos te beschermen, nadat hij bedreigd werd. Verzoeker heeft echter verklaart dat hij van hun familiaal huis vertrok en naar zijn moeder ging voor een tijd, in de hoop dat de situatie zich calmeren zou. Hij heeft ook uitgelegd dat hij al vele moeilijkheden had om voor voldoende eten voor zijn familie te zorgen te kunnen, hij kon dus niet lang weg zijn, en moest terug naar zijn familiaal huis. Hij bevestigt ook dat ze geen financiële middelen hadden om elders anders in Venezuela te gaan wonen, verzoekster heeft ook verklaart dat zelfs indien ze dit gedaan hadden, de regering en de colectivos hen terug hadden vinden kunnen door de carnet de la patria en door hun netwerken doorheen het land. Ze heeft bovendien hun kinderen niet meer naar school laten gaan voor een tijdje, uit angst.

2.3- Betreffend het feit dat verzoeker geen problemen kreeg met de colectivos tussen 2015-2016 en 2017

Verwerende partij ment dat het opmerkelijk is dat verzoeker tussen 2015-2016, wanneer hij de partij PSUV verliet, en 2017, geen problemen met de colectivos had. Verzoeker volhardt dat de colectivos begonnen zijn hem te bedreigen toen de crisis zich verslechterde, en ze moeilijkheden hadden om voldoende mensen of leden naar de pro regering betogingen te verzamelen. Sinds verzoeker en zijn familie al jaren in de partij waren, en vele leden van de partij hem kenden, zijn ze terug gekomen naar verzoeker om hem overtuigen deel te nemen aan de betogingen. De CGVS benadrukt ook dat verzoekers het land verlaten hebben kunnen op legale wijze. We onderlijnen echter dat ze niet door een arrestatie bevel gezocht werden, wat verklaart dat ze niet bij de luchthaven door de politie tegen gehouden werden.

2.4- Betreffend de tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekers

Het wordt ten eerste aan verzoeker verweten dat hij bij de DVZ uitgelegd heeft dat hij nooit in aanraking kwam met de colectivos, terwijl hij dit bevestigde bij de CGVS. Verzoeker bevestigt zijn verklaringen bij de CGVS en herhaalt dat hij zeer zenuwachtig en verward was tijdens zijn gehoor bij de DVZ. Daarna benadrukt de CGVS dat verzoeker en verzoekers verschillende verklaringen afgelegd hebben met betrekking tot de plaatsen waar verzoeker benaderd werd door de colectivos, en de periode wanneer dit

gebeurde. Verzoekster bevestigt dat haar echtgenoot haar niet altijd op de hoogte bracht om haar niet verder te verontrusten, en dat hij 6 tot 7 keer benaderd werd. Ze bevestigt ook dat de bedreigingen in het midden van 2016 begonnen zijn, wanneer er grote betogingen plaatsvonden, en doorgingen tot juni of augustus 2017 (CGVS verzoekster pl 7).

2.5- Betreffend het feit dat verzoekster bedreigd werd gedwongen gerekruteerd te worden door de Bolivariaanse militie.

Het wordt aan verzoeker verweten dat hij dit element niet bij de DVZ vermeld heeft, en het alleen bij de CGVS vermeld. Echter was verzoeker toen nog niet op de hoogte, zoals verzoekster uitgelegd heeft (CGVS pl 5). Verzoekster wenst ook een getuigenis van haar moeder neer te leggen, waarin uitgelegd wordt dat leden van de regering haar dochter zoeken om haar te rekruteren, en haar als verrader beschouwen omdat zeetrokken is.

2.6- Betreffend het document van de PSUV

Het wordt verder aan verzoeker verweten dat in het document van de PSUV vermeld wordt dat hij de partij in eind 2016, begin 2017 verlaten heeft, terwijl hij uitgelegd heeft dat hij dit in 2015- 2016 deed. Verzoeker bevestigt dat hij zich niet goed herinnerde wanneer hij de partij officieel verlaten heeft. Hij was al een tijd niet meer actief toen hij dit officieel deed.

2.1- Betreffend de socio-economische situatie van verzoekers

Verzoekers betwisten dat ze zich niet in een mensenonterende situatie zouden bevinden in geval van terugkeer naar Venezuela. Verzoeker heeft uitgelegd dat hij twee bannen tegelijkertijd hebben moest, om eten te kopen, zonder dat hij erin slaagde om de andere levensbehoeften te zijn familie bevredigen. Zoals verzoekster uitgelegd heeft, moesten ze vaak kiezen tussen eten te kopen, en medicijnen voor hun zieke dochter (CGVS p8). Met de instorting van de economie, zou verzoeker nog minder in staat zijn om een (of meerdere) nieuwe banen te vinden. Hoewel de CG VS bovendien zonder twijfel op de hoogte is van de ruisachtige inflatie in Venezuela, blijkt hij absoluut geen rekening ermee te houden, hoewel dit voor vele burgers ondervoeding betekent (zie in bijlage The Guardian, "Life's a struggle as Venezuela inflation heads for one million per cent", 25/06/2018, <https://www.theguardian.com/world/2018/jul/25/venezuela-inflation-crisis-nicolasmaduro>). Verzoekers bevestigen dat zij het gebrek aan levensmiddelen, aan medicijnen, zowel als de hoge onveiligheid vrezen in Venezuela, en verwijzen naar de middelen supra dewelke bevestigen dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting ontbreekt, en dat de onveiligheid een ondraaglijk niveau bereikt heeft, zonder vooruitzicht op een verbetering van de situatie. We verwijzen bovendien naar arresten van uw Raad van 15/01/2019 (n° 215 179 en n° 215 179), waar de beslissing van de CGVS vernietigd wordt, omdat de "situatie turbulent en onvoorspelbaar van aard is", en dat de "situatie in Venezuela precair is inzake de veiligheidssituatie en de socio-economische context". Ook in de laatste Coi Focus over Venezuela, gedateerd van maart 2019, brengt de CGVS geen geactualiseerde elementen met betrekking tot de socio economische situatie. Dit rechtvaardigt volgens ons dan ook ten minste een vernietiging van de beslissingen. We benadrukken dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt.

Voor alle boven vermelde redenen menen verzoekers dat de motivering van de Commissaris generaal omtrent het beweerde gebrek aan geloofwaardigheid van hun asiel relaas niet draagkrachtig is en verworpen worden moet. De verklaringen van verzoekers moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. Ten gevolge menen verzoekers dat het onmogelijk dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekers. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij.

Ter conclusie, zijn de elementen die ingeroepen worden door de Commissaris generaal onvoldoende en niet draagkrachtig. Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoekers ondersteunen opdat hun asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoekers en de beschikbare informatie behandeld. We volharden dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben, of allerminst een reëel risico loopt op ernstige schade."

Verzoekers vragen in hoofddorde hen te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hen de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek, onder andere, over de onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela, de repressie van de regering en de erge onveiligheidssituatie.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekers voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status;
2. Aanstelling BJB;
3. Getuigenis van de zus van verzoeker waarin bevestigd wordt dat ze aan verzoeker het document van de partij PSUV bezorgde;
4. Getuigenis van de moeder van verzoekster waarin uitgelegd wordt dat leden van de regering verzoekster zoeken.

Ter terechtzitting leggen verzoekers door middel van een aanvullende nota het volgende document neer: European Parliament, *“Motion for a Resolution on the humanitarian situation in Venezuela and the migration and refugee crisis”*, 6 July 2020.

2.2.2. Verwerende partij legt een nota dd. 21 november 2019 neer waarin op de middelen van het verzoekschrift geantwoord wordt en internetlinks worden opgenomen naar *“COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019 en *“COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019. Verwerende partij legt een aanvullende nota neer dd. 7 juli 2020 waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de *“COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019 (internetlink); *“COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 (internetlink) en *“COI Focus Venezuela: Situatieschets”* van 15 mei 2020 (internetlink).

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers om internationale bescherming al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.4. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan eerste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat er (I) geen geloof kan worden gehecht aan zijn persoonlijke problemen met collectivo's en partijmilitanten van de PSUV in Venezuela aangezien (i) het niet aannemelijk is dat het PSUV hem een attest zou geven terwijl hij met hen in conflict was omdat hij weigerde deel te nemen aan manifestaties voor de partij en hij en zijn partner inconsistente verklaringen afleggen omtrent wie hen zou geholpen hebben om het document op te stellen, (ii) hij en zijn partner in Venezuela beschikten over een carnet de la patria en dat zijn partner nog steeds lid is van de PSUV; (iii) de geloofwaardigheid van zijn verklaringen nog verder ondermijnd wordt doordat hij geen maatregelen heeft genomen om zijn veiligheid en de veiligheid van zijn familie te garanderen en (iv) hij verklaart geen problemen gehad te hebben in de periode tussen het moment dat hij de partij verliet in 2015-2016 en mei of juni 2017 en (v) zowel verzoeker als zijn echtgenote op legale wijze en probleemloos Venezuela hebben verlaten per vliegtuig met hun paspoort. Verder wordt opgemerkt dat (II) er belangrijke tegenstrijdigheden zijn tussen zowel eerste verzoekers opeenvolgende verklaringen als tussen de verklaringen van hem en zijn partner omdat hij (i) op de DVZ verklaart dat hij persoonlijk niet in aanraking kwam met collectivo's terwijl hij op het CGVS verklaarde verschillende malen benaderd en bedreigd te zijn geweest door de collectivo's; (ii) er belangrijke tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van hem en zijn partner omtrent de plaatsen waar hij werd benaderd door de collectivo's en over wanneer hij een eerste keer werd benaderd door de collectivo's en (iii) zijn verklaringen omtrent de periode waarin hij de partij van Maduro verlaten heeft inconsistent is met wat in het document van de PSUV staat. Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat (III) verzoeker niet aantoonde dat er in zijn hoofdte sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet omwille van de socio-economische omstandigheden in Venezuela gezien zijn profiel en financiële situatie en dat ook van tweede verzoekster niet kan worden aangenomen dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, gezien haar profiel en financiële situatie; (IV) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet; (V) voor zover verzoeker en zijn partner verwijzen naar de medische problemen van hun dochter, de commissaris-generaal er op wijst dat dit een exclusieve bevoegdheid is van de Dienst Vreemdelingenzaken en (VI) de door verzoeker neergelegde documenten niets kunnen wijzigen aan bovenstaande appreciatie. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet als toepasselijke rechtsregels. Daarnaast bevatten ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat tweede verzoekster haar beschermingsverzoek op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door eerste verzoeker en dat in het kader van het door eerste verzoeker ingediende beschermingsverzoek mede op basis van haar verklaringen een beslissing

tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

De motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen kunnen dus op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen waardoor niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. X).

Het middel is in die mate niet gegrond.

De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.5. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.5.2. Voor de samenvatting van het asielrelaas van beide verzoekers verwijst de Raad naar de afdeling feitenrelaas in de bestreden beslissingen zoals hierboven weergegeven.

2.5.3. Na grondige analyse van het administratief dossier en het verzoekschrift komt de Raad tot de volgende vaststellingen met betrekking tot verzoekers' vluchtmotieven.

2.5.3.1. Verzoekers voeren aan dat eerste verzoeker, door te weigeren de PSUV waarvan hij lid was verder te steunen door deel te nemen aan betogingen, als een verrader beschouwd wordt en verraders op dezelfde manier worden behandeld als oppositieleiden door de collectivo's en de regering. Voor zover verzoekers ter ondersteuning van hun stelling verschillende in punt 2.1. vermelde artikelen en rapporten citeren waarin wordt gewezen op het hoge niveau van onveiligheid, de repressie van oppositieleiden en zelfs gewone betogers, buitengerechtelijke executies, tonen zij niet *in concreto* aan waaruit zou blijken dat personen, zoals verzoekers, die niet langer lid zijn van de PSUV per definitie als verraders worden beschouwd en dat zij op dezelfde manier als leden van de oppositie gevisieerd worden door de collectivo's en de regering.

Verder stelt de Raad ook vast dat verzoekers weliswaar algemene landeninformatie met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Venezuela en de gewelddadige manier waarop wordt opgetreden tegen opposanten van de regering, onder meer door het inzetten van collectivo's, maar dat geen specifieke informatie wordt aangebracht met betrekking tot de situatie van personen die de regeringspartij PSUV hebben verlaten noch wordt aangetoond hoe deze informatie betrekking heeft op

de individuele omstandigheden van verzoekers behalve de algemene bevindingen over de veiligheidssituatie in hun land van herkomst en de rol van de colectivo's in het algemeen. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal geenszins het bestaan noch de rol van de colectivo's in Venezuela betwist en dat verzoekers zich in hun verzoekschrift wat betreft de rol van de colectivo's, deels baseren op dezelfde bron ("*COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019*") als diegene waarnaar ook de bestreden beslissingen verwijzen. Daarnaast verwijzen verzoekers, steeds wat de colectivo's betreft naar een artikel in de New-York Times "*Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President*", van April 22, 2017, waarin wordt bevestigd dat zij door de regering werden bewapend en dat zij zich ook inlaten met drugstrafiek, maar waarvan verder ook niet wordt aangetoond door verzoekers op welke manier dit relevant is voor verzoekers individuele omstandigheden. De Raad stelt verder vast dat verzoekers de landeninformatie geciteerd in de onderdelen "*aangaande de gewelddadige repressie van elke vorm van oppositie*", "*aangaande de onveiligheid*" en "*aangaande de politieke veranderingen en spanningen*" weergegeven zonder dit specifiek op hun individuele omstandigheden te betrekken en zonder te verduidelijken hoe hieruit in hun hoofde een geïrriteerde vrees voor vervolging kan blijken.

2.5.3.2. Na grondige analyse van de door verzoekers neergelegde documenten en hun verklaringen bij de DVZ en het CGVS kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden waar hij in de bestreden beslissingen geen geloof hecht aan de beweerde persoonlijke problemen met colectivo's en partijmilitanten van eerste verzoeker.

Waar de bestreden beslissingen het niet aannemelijk achten dat de PSUV eerste verzoeker een attest zou geven terwijl hij in conflict was met de partij omdat hij weigerde deel te nemen aan manifestaties, stelt de Raad vast dat verzoekers zich beperken tot het herhalen van hun verklaringen over de manier waarop zij het attest bekomen hebben en het bevestigen van tweede verzoeksters verklaring dat haar echtgenoot niet op de hoogte was hiervan. De Raad stelt vast dat de vaststelling in de bestreden beslissingen dat het onwaarschijnlijk is dat de partij een attest zou afleveren aan een persoon die pertinent weigert toe te geven aan de druk die de colectivo's op hem zouden zetten om deel te nemen aan manifestaties, hiermee ongemoeid wordt gelaten door verzoekers. Verder stelt de Raad vast dat eerste verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud een brief voorlegt, ondertekend door twee personen (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 3) van de PSUV op 18 september 2018, een paar dagen voor het persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op 25 september 2018. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker eerst verklaart dat dit document door hem is geschreven, vanuit België naar Venezuela gestuurd en daar door beide personen ondertekend en teruggestuurd (notities eerste verzoeker, p. 15). Later stelt hij evenwel dat hij een ontwerp heeft opgestuurd maar dat deze twee personen de brief zelf hebben opgesteld en dat hij nog in Venezuela was toen hij het ontwerp heeft gestuurd (notities eerste verzoeker, p. 17). De tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over wanneer hij het ontwerp heeft opgestuurd daargelaten, stelt de Raad vast dat het feit dat het ontwerp van het document door eerste verzoeker zelf werd opgesteld ter ondertekening en de datum van het document in elk geval het gesolliciteerd karakter van het document aantoont en relativeert dan ook in sterke mate de bewijswaarde van het document. Bovendien verklaart hij ook enerzijds dat het document stelt dat hij zich heeft teruggetrokken uit de partij en de redenen vermeldt waarom hij uit het land vertrokken is, met name zijn problemen met de colectivo's (notities eerste verzoeker, p. 14-15) maar anderzijds dat zijn problemen met de colectivo's niet vermeld worden omdat hij dacht dat de betrokkenen het anders niet zouden willen ondertekenen en dat er enkel wordt vermeld dat hij het land verliet om zijn leven te beschermen (notities eerste verzoeker, p. 17). Eerste verzoekers verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat degenen die het document ondertekend hebben hem al van kindsbeen kennen overtuigt allerm minst en kan niet verklaren waarom zij, indien het werkelijk om een leidinggevende persoon en een secretaris van de partij zou gaan, een dergelijk document zouden ondertekenen, indien verzoeker werkelijk een probleem zou hebben met de colectivo's die, zoals verzoekers zelf aantonen met landeninformatie, nauw verbonden zijn met het regime.

Verzoekers slagen er ook niet in klaarheid te scheppen over hoe eerste verzoeker het document heeft verkregen door louter te verwijzen naar tweede verzoeksters verklaringen dat zij het document bemachtigde door bemiddeling van eerste verzoeksters zus en het feit dat eerste verzoeker hier niet van op de hoogte was te herhalen in het verzoekschrift. De Raad stelt vast dat de loutere stelling dat eerste verzoeker niet op de hoogte was van de démarches van zijn echtgenote de totaal uiteenlopende versies van beide verzoekers over de manier waarop het document bekomen werd niet kan verklaren en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van hun relaas. Ook verzoekers' stelling dat eerste verzoeker zich niet goed herinnerde wanneer hij de partij officieel verlaten heeft, weerlegt de vaststelling in de bestreden beslissingen dat de inhoud van het document van de PSUV niet overeenkomt met eerste

verzoekers verklaringen over het ogenblik waarop hij de partij verliet, geenszins. De Raad stelt vast dat ook hier verzoekers zich beperken tot het louter herhalen van eerste verzoekers eerdere verklaringen, zonder hiervoor een plausibele uitleg te geven. Overigens nuanceert het feit dat eerste verzoeker zich blijkbaar niet goed herinnert wanneer hij de partij verliet, het belang dat hij zelf hechtte aan zijn lidmaatschap van de PSUV. De verklaring van verzoeksters zus dat door verzoekers wordt toegevoegd aan hun verzoekschrift is niet van aard om het oordeel van de Raad om te buigen. Vooreerst wordt in het document 18 september 2017 vermeld als datum waarop zij, op vraag van tweede verzoekster een ontmoeting organiseerde met L.R.P., het hoofd van de PSUV van de Caraballeda kerk met het oog op het verkrijgen van een brief voor haar broer, terwijl de brief die door eerste verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud werd neergelegd de datum van 18 september 2018 draagt (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 3). Ten tweede heeft ook deze brief een sterk gesolliciteerd karakter en is hij afkomstig van eerste verzoeksters zus, wat de bewijswaarde van het document verder sterk relativeert.

Verder stelt de Raad met de commissaris-generaal vast dat blijkens hun verklaringen, eerste verzoeker geen problemen had met de colectivo's tussen het ogenblik waarop eerste verzoeker zijn partijlidmaatschap opzegde, volgens eerste verzoekers verklaringen eind 2015, begin 2016 (notities eerste verzoeker, p. 9) en mei-juni 2017. Verzoekers beperken zich ertoe te volharden in hun stelling dat de colectivo's met de bedreigingen begonnen zijn toen de crisis verergerde en dat ze moeilijkheden hadden om voldoende personen te krijgen op pro-regeringsbetogingen. Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt inderdaad dat in Venezuela in die periode de massaprotesten in 2017 een piek bereikte maar ook eindigden eind juli 2017 (OHCHR, *"Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight"*, juni 2018, p. 6). Voor zover dit strookt met verzoekers stelling dat hij onder druk werd gezet in mei-juni 2017, stelt de Raad evenwel, samen met de commissaris-generaal vast dat eerste verzoeker stelt dat hij voor de eerste keer benaderd werd door de colectivo's in mei, juni 2017 (notities eerste verzoeker, p. 9), terwijl tweede verzoekster de eerste bedreiging situeert einde 2016, begin 2017 en de laatste tussen juni en juli 2017 (notities tweede verzoekster, p. 19). Bovendien stelt de Raad vast dat tweede verzoekster later tijdens het persoonlijk onderhoud stelt dat de colectivo's ook nadat eerste verzoeker al vertrokken was in september 2017, nog een 5 à 6 keren bij haar thuis kwamen *"want ze geloofden me niet dat hij er niet meer was"* (notities tweede verzoekster, p. 17). Het feit dat ze eerst de laatste bedreiging situeert in juli 2017 en later de laatste bedreigingen aan haar man situeert na september 2017 en dat verzoekers in het verzoekschrift stellen dat de bedreigingen voortduurden tot juni of augustus 2017 ondermijnt verder de geloofwaardigheid van hun relaas.

Voorts stelt de Raad vast dat eerste verzoeker Venezuela op 13 september 2017 verliet op legale wijze via de luchthaven en dat tweede verzoekster nog meer dan 1 jaar in Venezuela verbleef na de beweerde bedreigingen door de colectivo's en ook Venezuela verliet via de luchthaven op legale wijze met gebruikmaking van haar paspoort. De Raad kan de commissaris-generaal bijtreden waar hij oordeelt dat dit verder de geloofwaardigheid van hun bewering dat ze in het vizier waren gekomen van de Venezolaanse regeringspartij verder ondermijnt. Waar verzoekers poneren dat ze niet door de politie op de luchthaven werden tegengehouden omdat er tegen hen geen arrestatiebevel was uitgevaardigd, kan dit het motief in de bestreden beslissing niet weerleggen. Indien eerste verzoeker, zoals zij beweren, werkelijk als een verrader werd beschouwd, is het feit dat hijzelf en zijn echtgenote probleemloos het land kon verlaten een indicatie van het feit dat zij in elk geval geen prioriteit waren voor de regeringspartij en niet in de negatieve aandacht stonden van de regering. Waar de bestreden beslissingen vaststellen dat eerste verzoeker geen andere maatregelen nam dan enkele dagen bij zijn moeder intrekken, om zijn veiligheid en de veiligheid van zijn familie te garanderen, stelt de Raad vast dat verzoekers zich beperken tot het louter bevestigen dat hij zich naar zijn moeder begaf en dat hij niet te lang van huis weg kon zijn omdat ze het al moeilijk genoeg hadden om eten te vinden voor het gezin. Daarmee is geenszins de vaststelling dat eerste verzoeker omzeggens geen maatregelen nam om de veiligheid van hemzelf en zijn gezin te garanderen terwijl hij stelt dat de colectivo's hem naar het leven stonden, weerlegd. Zo eerste verzoeker in werkelijkheid belaagd werd door de colectivo's, wordt de ernst van deze bedreigingen verder gerelativeerd door het feit dat het blijkbaar niet noodzakelijk was om verdergaande maatregelen te nemen dan een paar dagen van huis weg te blijven.

Wat betreft tweede verzoeksters verklaring dat zij dreigde gerekruteerd te worden door een gewapende militie, voegen zij aan hun verzoekschrift een verklaring toe van tweede verzoeksters moeder waarin zij zegt dat onbekenden die tot de Somos Venezuela groep van de PSUV behoren, op haar deur geklopt hebben en geroepen hebben waar tweede verzoekster is en dat zij de gevolgen als verraadster zal moeten dragen, stelt de Raad vast dat ook dit document een sterk gesolliciteerd karakter heeft en dat de

bewijswaarde van dergelijk document, opgesteld door tweede verzoeksters moeder uiterst gering is. De Raad stelt vast dat tweede verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud slechts zijdelings vermeldt dat zij vier maanden voor haar vertrek uit Venezuela *“gevraagd werd lid te worden van de commune, van de gemeenschap. Ik moest lid worden van de Bolivariaanse militie”* (notities tweede verzoekster, p. 15), maar hier geen details over verstrekt en dus uiterst vaag blijft hierover. Verzoekster legt hier uiterst summiere verklaringen over af en slaagt er niet aan aannemelijk te maken dat zij werd gedwongen om van deze militie deel uit te maken noch dat zij een gegronde vrees koestert om hiertoe gedwongen te worden in geval van terugkeer naar Venezuela.

Ook de overige door verzoekers neergelegde documenten werpen geen ander licht op bovenstaande analyse van de Raad. De Raad stelt, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat *“Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, uw adres in Venezuela en uw reisroute, zoals aangetoond d.m.v. uw paspoort, identiteitskaart, carnet de la patria, geboorteakte en residentieattest, wordt niet getwijfeld. Ook de geboorteakte van uw dochter en de medische documenten van uw dochter bevatten informatie die niet in twijfel worden getrokken. In verband met de nieuwsartikels die u voorlegt dient opgemerkt te worden dat het Commissariaatgeneraal beschikt over informatie omtrent de algemene situatie in Venezuela (zie hierboven). Het document van de PSUV werd hierboven reeds besproken. De door uzelf neergeschreven vluchtmotieven werden hierboven reeds besproken. Het document van MVR toont aan dat u in 1998 steun hebt verleend aan de MVR, de partij van Chavez. Deze informatie wordt niet in twijfel getrokken. In de brief van uw werkgever verklaart uw werkgever op eer dat u bij hem heeft gewerkt en dat u nadien problemen kreeg met de colectivo's. Uw werkgever voegt toe dat u geen aangifte deed na uw problemen met de colectivo's uit angst aangevallen te worden zoals dat in andere steden of de hoofdstad was gebeurd. Gezien het gesolliciteerde karakter van deze brief geschreven door uw werkgever dient opgemerkt te worden dat deze brief op zich onvoldoende bewijskrachtig is om bovenstaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen.”* De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier en dat deze als dusdanig niet betwist worden door verzoekers. De Raad neemt deze motieven over in dit arrest.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat verzoekers geen actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken.

2.6. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

2.6.2. Beoordeling

2.6.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat verzoekers, opdat zij kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moeten aantonen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* lopen. Het risico

moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.6.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoekers dergelijk risico lopen in Venezuela.

2.6.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna ‘HvJ’) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, *betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ, C-465/07, “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (*Ibid.*, punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36). Zo stelt het Hof dat uit “*artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*” (punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*” en dat “*de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, met name “*a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade*” wat volgens het Hof “*de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst*” (punt 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet zich bijgevolg voordoen in het land van herkomst van de verzoekers en het heeft volgens het Hof ook betrekking op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, punt 32).

Voor zover verzoekers, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunen op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van hun vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen in punt 2.5. van dit arrest en dat er geen concrete elementen zijn aangebracht waaruit zou

blijken dat verzoekers in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zouden kunnen staan in geval van terugkeer.

Voor zover verzoekers ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet proberen aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, stellen zij in wezen, met verwijzing naar de bronnen geciteerd in punt 2.1, dat het *“de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting ontbreekt”*; dat *“80 % van de Venezolaanse bevolking ondervoed is”*; dat *“de publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen of openbaar vervoer niet meer werken”*; dat *“toegang tot huisvesting onvoldoende is”*, en dat er *“langdurige stroomtekorten zijn (met erge gevolgen op ziekenhuizen en basisdiensten) waardoor ook de toegang tot water sterk beperkt wordt”*. Zij stellen verder, wat hun individuele situatie betreft, dat eerste verzoeker heeft uitgelegd dat hij twee banen tegelijk moest hebben om eten te kopen, zonder dat hij er in slaagde om de andere levensbehoeften van zijn familie te bevredigen en dat tweede verzoekster heeft uitgelegd dat ze vaak moesten kiezen tussen eten kopen en medicijnen voor hun zieke dochter en dat met de instorting van de economie verzoeker nog minder in staat zou zijn om een of meerdere banen te vinden. Zij benadrukken ook dat hun dochter lijdt aan een bilaterale chronische otomastoiditis en dat zij voortdurend medicatie moet nemen zodat de ziekte niet kan verslechteren, dat de ziekte ook de hersenen kan aantasten en dat ze in Venezuela alleen op onregelmatige basis aan medicijnen kon geraken.

Voor zover verzoekers zich baseren op de medische problemen van hun dochter en de tekortkomingen van het gezondheidssysteem in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1 van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Voor zover eerste verzoeker en hun dochter medische problemen hebben, dienen verzoekers gebruik te maken van de procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens waaruit blijkt dat socio-economische overwegingen in asielzaken *“slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling”*. De commissaris-generaal stelt dat dit *“in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard [betreft] die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken.”*

De Raad herinnert vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna ‘EHRM’) inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden (EHRM, J.K. e.a. v. Zweden, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, Saadi v. Italië [GC] no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 124-133)*. Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (*EHRM, F.G. e.a. v. Sweden, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111-112*).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v Sweden, § 80 met verwijzing naar EHRM, NA. v. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; F.H. v. Zweden, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en H.L.R. v. Frankrijk, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40*).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM, *Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, *Y. v. Rusland*, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker moet daarbij aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten en toegevoegde COI door verzoekers en in de aanvullende nota van verwerende partij in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten blijven onvoldoende en uit studies blijkt dat 74% van de families een of andere vorm van voedselgerelateerde copingstrategieën gebruikt. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Verzoekers tonen evenwel niet aan dat zij kwetsbare personen zijn die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefden in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela zich in dergelijke situatie zullen bevinden.

Zo verklaart eerste verzoeker dat hij werkte als metser bij een bedrijf actief in de bouw van zwembaden, dat hij werkte in een bakkerij en op de luchthaven; dat hij offertes maakte voor werkzaamheden aan huizen en dat bij echte grote werken helpers meenam (notities persoonlijk onderhoud CGVS eerste verzoeker, p. 5), dat hij en zijn gezin in een woning leefde die eigendom was van zijn partner (*idem*); dat het moeilijk was om rond te komen, maar dat hij nooit leningen heeft aangegaan bij banken en nooit problemen had met schuldeisers (notities, p. 6) en dat zijn schoonzus, die al tien jaar in België woont, zijn vliegticket naar België betaalde (notities, p. 6). Tweede verzoekster verklaart het tot het vijfde middelbaar naar school te zijn geweest (notities persoonlijk onderhoud CGVS tweede verzoekster, p. 4); dat zij twee jaar werkte op de luchthaven bij een veiligheidsfirma (notities, p. 6) en nadien haar moeder hielp in een kledingwinkel, die haar moeder in concessie had (p. 6). Verder stelt de Raad vast dat beide verzoekers over een carnet de la patria beschikten in Venezuela (documenten neergelegd door de asielzoeker, administratief dossier eerste verzoeker, stuk 2 en notities persoonlijk onderhoud CGVS tweede verzoekster, p. 12). Waar zij in het verzoekschrift stellen dat verzoekers moesten kiezen tussen medicijnen voor hun dochter of eten en tweede verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat de behandeling van hun dochter niet mag gestopt worden, herhaalt de Raad dat de beoordeling van deze medische problematiek tot de exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort

via de procedure uitgewerkt in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zodat ook de Raad hier niet over kan oordelen in het kader van het huidige beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal.

2.6.2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Vooreerst wijst het Hof er op dat *“[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ, C- 285/12, *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”* (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29).

Het Hof vervolgt: *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. (ibid, punt 30). Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een enorme politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Het geweld is wijdverspreid in Venezuela en wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de collectivo's die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de COI Focus – Venezuela Situatieschets van 15 mei 2020 blijkt dat het criminele en politioeneel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar.

Door de aanhoudende politieke crisis hebben de staatsinstellingen veel macht verloren en door het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem hebben gewapende groeperingen het ontstane vacuüm ingevuld, die in een aantal staten in Venezuela hebben geleid tot confrontaties tussen rivaliserende groeperingen of tussen gewapende groeperingen en de Staat. Dit heeft tot gevolg dat de Staten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolivar niet alleen geconfronteerd worden met een hogere mate van crimineel geweld maar, door de aanwezigheid van onder meer Colombiaanse paramilitaire groeperingen, ook met een gewapend conflict. De controle over de vele illegale grensovergangen

tussen Venezuela en Colombia en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolanen zonder papieren die deze wegen gebruiken, is daarbij de inzet. (COI Focus 2020, p. 26). Verzoekers zijn evenwel niet afkomstig van één van deze staten. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers jarenlang gewoond hebben in Macuto in de deelstaat Vargas en daar gevestigd waren tot voor hun vertrek uit Venezuela. Uit de landeninformatie door partijen bijgebracht blijkt niet dat de deelstaat Vargas geconfronteerd wordt met een gewapend conflict zoals gedefinieerd door het Hof van Justitie.

De Raad is van oordeel dat de door verzoekers geciteerde bronnen de analyse dat het geweld in Venezuela en in de deelstaat Vargas overwegend gemeenrechtelijk van aard is en veelal om een specifiek doel (wraak, losgeld, macht, etc.), niet weerleggen. Verzoekers beroepen zich immers grotendeels op dezelfde bronnen (COI Focus – Vénézuëla Situation Sécuritaire van 20 april 2018 en de update van 4 april 2019 en de erin geciteerde bronnen) als diegene waarop het CGVS zich baseert in de bestreden beslissingen en de andere door verzoekers geciteerde bronnen (New-York Times, *"Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular Président"*, April 22, 2017; VOA News, *"Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship"*, 09/11/2017, Committee to Protect Journalists, *"Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press"*, 06/02/2018, The Guardian, *"Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician"*, 09/10/2018, Human Rights Watch, *"Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro"*, 20/02/2019, RTBF, *"Venezuela: Guaido n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire"*, 09/02/2019, Human Rights Watch, *"Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused"*, 09/01/2019; *"UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations"*; Human Rights Watch, *"World Report 2019-Events of 2018, Venezuela"*; CNN, *"Venezuela named world's most dangerous country again, poll finds"*, June 8, 2018) dateren van voor de COI Focus *"Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"* van 1 juli 2019 waarop de bestreden beslissingen zijn gebaseerd en de COI Focus *"Venezuela Situatieschets"* van 15 mei 2020, opgenomen in de aanvullende nota van verwerende partij.

Verder stelt de Raad vast dat de door verzoekers in het verzoekschrift geciteerde passages van deze bronnen in dezelfde lijn liggen als de landeninformatie waarop de bestreden beslissingen zijn gebaseerd aangezien zij bevestigen dat het crimineel geweld wijdverspreid is, dat er gewelddadige repressie is van de oppositie en dat honderden betogers werden gearresteerd tijdens de protesten tegen de regering tussen 21 en 25 januari 2019 en 41 gedood en dat afpersingen, moorden en kidnappings er veelvuldig voorkomen. De door hen ter terechtzitting neergelegde resolutie van het Europees Parlement van 6 juli 2020 met betrekking tot de humanitaire situatie in Venezuela bevat enkel algemene verwijzingen naar geweld in Venezuela maar bevat verder geen specifieke informatie met betrekking tot de deelstaat Vargas.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat momenteel in de Venezolaanse deelstaat Vargas, waarvan verzoekers verklaren er gevestigd te zijn geweest tot voor hun vertrek, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

2.7. Wat betreft de aangevoerde schending van artikelen 3 en 13 van het EVRM en artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in. Wat betreft de aangevoerde schending van artikelen 48, 48/2, 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers dit onderdeel van het eerste middel niet verder ontwikkelen en niet aanduiden hoe deze bepalingen concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissingen zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is ((RvS, nr. X van 29 november 2006; RvS, nr. X van 20 oktober 2006; RvS, nr. X van 28 januari 2003; RvS, nr. X van 15 mei 2003; RvS, nr. X van 26 april 2002).

2.8. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens

van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de CGVS op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

K. POLLET